

EX LIBRIS
ILLVSTRISSIMI VIRI,
DN. DAN. LVDOLPHI,
LIB. BAR. de DANCKELMANN,
S. REG. MAI. BORVSS. CONSILIARII
STATVS INTIMI, cetera,
BIBLIOTHECÆ ACAD. FRIDERICIANÆ
TESTAMENTO RELICTIS.

MEMORIA

CLARISSIMI VIRI PIETA.

TE CONSTANTI, DOCTRINAE ERVDI-
TIONE, INTEGRITATISQVE AC HVMANITA.

tatis laude præstantis. M. Esromi Rudingeri Pabeperg.
Professoris quondam in Academia VViteber-
genſi eximij,

VERSUS EPITAPHII CONSECRATI
ab amicis,

ITEMQVE CONIVGIS EIVSDEM SE-
cundæ, Annæ Vveſeneccæ, matronæ hone-
ſtis. ac ſidiſſimæ.

QVIBVS ADIECTA EST EPISTOLA
επιχαριστική Gregorij Berſmani, Dei beneficio viuentis
adhuc & valentis, oppoſita rumoribus maleuolorum
de ipſius obitu diſſeminatis.

SERVESTÆ

Excudebat Bonaventura Faber.

ANNO M. D. XCI.

29.

33

65
MEMORIE

*Esromi Rudingeri, viri Clariss. amici summi,
Caspar Peucerus D.*

Lausisti vitæ cursum sine ergò beato,
Post crucis innumeros, exiliiq; dies.
Fortuna dignus fueras meliore, senectæ
Te quando afflictæ tam graue pressit onus.
Ingenij propter dotes, sanctosq; labores,
Quos amplexa colet candida posteritas.
Maius at hoc, voluit constanter vera professum
Sub cruce quòd Christus te similem esse sui.
Iactatum varijs tempestatumq; procellis,
Coeli sorte ipsi limen adire pari.
Ante alios vbi iustitiæ fulgere corona
Splendidius summa conspiciere die.
Lugerem grauius veteres tantum inter amicos,
Sæcli sed rabies, læter vt, aucta facit.
Gratuler vtq; tibi coelesti in luce quietem,
Qua fruëris, coram nunc celebrasq; Deum.
Nostris cum soceris, pietate Melanthonè Magno,
Doctrina & celebri cum Camerariade.
Suspirans quibus assidue vt desiderio iungi,
Complexu in Gnati, Patris vt inq; sinu:
Flaminis æterni gemitum ductumq; secutus:
Ex voto me sic affore spero breui.
Sors omnis superata tibi est. Viue ergò, valeq;
Me canibus rabidis eripe, Christe, precor.

In obitum Magni Esromi.

Hebrææ gnarus linguæ, Latine, atq; Pelasgæ,
Et Sophiæ, tractat quam schola Socratica:
Sinceræ pietatis amans, cultorq; fidelis
Christe tuus, custos dogmatis innocui:

Hess

Heu varia expertus vani ludibria mundi,
Christo animam, terræ reddidit exuias.

*M. Wolfgangus Amlingus, Ecclesie Anhaltine in veterano
Soraborum metropoli minister.*

A L I V D.

ETerra in caelos te subuexisse professus
ESROMVS carnem, Maxime **CHRISTE**, tuam:
Et, quod eras, mansisse: nec hoc, quod victus amore
Nostri factus eras, depoluisse tamen:
Atq; ideo vanum temulentæ dogma cohortis
Taxans, quæ statuit corpus ubiq; tuum:
Quæ cassum tribuit tibi carne & sanguine corpus,
Omnia quæ fingit corpore plena tuo.
Quæ malè concludit: Totum diffusa per orbem est
Christi maiestas; Ergo & ubiq; caro est.
Quæ coelos orco, telluricq; æthera miscet,
Et pani includit, cui negat astra poli.
Pabula quæ mentis sacra vertit ventris in escam,
Pro **I V DÆ** rostro bellaq; dira mouet.
Quæ spuit in faciem Christo: quia corporis aufere
Propria, sic vacui corporis vmbra manet.
Vmbra manet tantum carnis, si propria carni
Subtrahis, hoc vastum carne repletq; chaos.
Nec sacra defendis, mutilas sed pignora cœnæ:
Nanq; caput spolia: corpore, membra cibo.
Hæc, pius **ESROMVS**, fidei quam monstra probaret,
Maluit exilii spontè subire fugam.
Exilium mala cuncta vehit: conuicia, morbo,
Pauperiem, insidias, mixtaq; probra dolis.
Noster at hic curis, morbisq; exhaustus, & annis,
Fida etiam orbatur coniugis exul ope.

Sic Christo placuit; Sanctorum gloria tecta est,
Quæis dat utrunq; Deus: Credere, datq; pati.
Sed premit, ut releuet: nec pressos opprimit unquam:
Eripit ærumnis, quos amat, ipse suos.
Sic tandem abstergens lacrymas, miserabilis æui
In requiem saturos transtulit ætheream.
Cum costa, comite exilii, tellure receptus
ESROMVS, Christi nunc ouat ante thronum.

Eiusdem memoria Gregorius Bersmanus.

NEc Musis dignum, nec amoris fædere nostri,
Manibus Esromi non dare iusta mei,
Cuius hic est tumulus; tumulo si conditur arcto,
Qui fama impleuit Solis utramq; domum.
Nam Latii docto sermonis itemq; Pelasgi,
Doctrinæ ratio nulla retrusa fuit,
Callenti quicquid sexcentis Varro libellis,
Atq; Stagiritæ dia Minerua dedit.
Smyrnæi gnaro vatis, gnaroq; Maronis,
Et, quæ cum focco verba cothurnus amat.
Huius aceruatim se pectore Graia vetustas,
Huius se Ianus condideratq; biceps.
Pectore, quod Sophiæ manabat flumine, Suadæ
Melle madens, fontis lacte, Thalia, tui.
Sed, non his saturum, sancto libare iuuabat
Fonte salutiferæ cognitionis aquas.
Quarum haustu plenus, patria quæ carmina lingua
Iesidæ retulit Musa, canente Deo,
Donauit Latii interpres doctissimus vsu,
Iesiden faciens Aufonis ore loqui.
Defuit his fortuna bonis, quæ, blanda sereno
Ingenii dotes lumine, rara videt.
Nanq; freti, rabies Harmostica, sæuior æstu,
Quæ subito Albiacam dispulit imbre scholam,

Exper-

Expertem frustra belli, Musisq̄ vacantem,
Non tulit innocuum, cæca furore, virum.
Cedentem furiis, quas vincula dira minantes,
Elusit cauti prouidus arte doli.
Ex illo profugum, per quot discrimina rerum
Sors tulerit, paucis est memorare labor.
Dum fessum exilii curis, & tabe senectæ,
Denas post messes sexta fatigat hyems.
Orbatum consorte tori, casusq̄, fugæq̄,
Finitimi Turcis in regione soli.
Hæc olim Christum fortuna exercuit, hæc nunc
Christicolas primo semper ab orbe manet.
Quos crucis esse per hæc ipsi commercia par est
Conformes, capiti qualia membra suo.
Victores vt consorti decorentur honore,
Incincti lauri fronde virente caput.
Hæc, Esrome, tuum quoq̄ fors exercuit æuum,
Dum Christi præbes colla premenda iugo,
Degener haud tanto sectator inersq̄ Magistro,
Quales innumeros secula nostra ferunt.
Qui Christi iactant nomen, crucis illius hostes;
Pro cœli caula, quos magis aula iuuat:
Quos ventris malesuada fames auriq̄ fatigat,
Opprobrium sancti perniciesq̄ gregis.
Felix morte tua, cui non hæc pondera terræ,
Est opus, hæc oculis cernere monstra tuis.
Nec temerare pias vesanis vocibus aures,
Debacchata quibus Flaccica turba furit:
Dente molens Christi carnem, mansuq̄ nefando
Cœligenæ pascens ora profana cibi,
Ac, farris cultu, Latium venerata Maozim,
Dum cœnæ miscet symbola remq̄ sacræ,
Terrasq̄, tractusq̄ maris, cœlumq̄ profundum,
Finito replet corpore, mentis inops.

Iam tibi parta quies caelo, quam terra negabat,
Curæq; & senij membra grauantis onus,
Iam vultu frueris Christi propiore, sacriq;
Flaminis afflatu, colloquioq; patris.
Inter spirituum coetus, agmenq; beatum,
Quod sibi parta agni sanguine regna tenet.
Salue, care tui merito mihi semper amoris,
Officij multo nomine culte mihi.
Salue ter, venerande senex, salueq; valeq;
Quis te matura det mihi morte sequi?

CHRISTIANO PHILOSOPHO
Esromo, P. M.

CHRISTUS cum seruis fortunam expertus eandem
Est, quando vixit seruus in orbe Dei.
Nec sperare ausint tractari mitius vnquam,
Qui Christi hic nomen voce sonare volent.
Hic seruare homines caeli descendit ab arce,
Ad diram rapitur captus at ipse necem.
Et potior gregis est, quam Christi cura suilli,
Hunc migrare igitur plebs Gadarena iubet.
Quam tamen afflictam post sæpe reposcere eundem
Cruce docuit, tantum si rediturus erat.
Sors eadem est, pie Christe, tuis infida ministris,
ESROMVS quorum hac stellula luce fuit.
His etenim hoc opus, hic labor est, succurrere nostris
Rebus doctrinâ, religione, fide.
At hostes tanquam doctrinæ, religionis,
Ac fidei, occumbunt morsibus inuidiæ.
Perpeffa extrema & quando est innoxia turba,
Mundus eam in Pathmo vel superesse dolct,
Fimbria, qui totus vesano percitus œstro,
Sæuola iuste, tibi vulneris autor erat:

In ius

In ius cessabat nec te tamen ipse vocare,
Mens & lingua hominis tam truculenta fuit.
Causam odii tanti cum quæreret æmulus æqui
Cætus in innocuum tam meritumq; virum:
Persequor hunc, retulit furiosus Fimbria, hianti
Non totum telum corpore quod recipit.
Sic quoq; cum Christi ludit gens improba seruis,
Quos malè vexatos viuere ferre nequit.
Condemnanda ipsa ac sceleratæ fraudis & astus
Dum fuerat, miser huic cogitur esse reus.
Et tantum manibus talem effugisse scelestis
Quippe suis, furor hinc liuida corda mouet.
Hinc doctis latebræ quærentur, tutus asyli
Obuenit hinc fidis rariùs atq; locus.
Redditur Harpocrates periniqua hac sorte, disertè
Quem fas sincera pro pietate loqui.
Lychnis & poterant cum templis culta lycea:
Collucere quibus, numine munifico:
Istorum occulitur modii sub tegmine splendor:
Mundus enim in tenebris nocteq; virus alit.
Ast, si quando Deus subuexit ad æthera clarum
Electi cætus lumina tanta sui,
Anguntur tandem, sitiunt qui dogmatis haustum
Sinceri, tantos suspiciuntq; viros.
Salue ESROME igitur, quo mundus lumine noster
Se veri indignum reddidit ipse satur.
Dignatus coelo te Christus luce serena
Nunc saturat, nunquam qua satiandus eris.
Quoq; exultasti mundi in caligine sole,
CHRISTI nunc frueris perpete luce tui,

Caspar Ulricus. M.

1270

ΕΣΡΩΜΩΙ ΤΩΙ ΡΟΥΔΙΓΓΕΡΩΙ ΑΝΔΡΙ
ευσεβεστάτω τε ἅμα καὶ ἐλλογιμωτάτω
μνημόσυνον ἀρετῆς καὶ
παιδείας.

Τῆς μαρωνθείτης Θεόθεν σφίης ἀναλήφει
ἡλικίης πλείστον προσδιατριψάμενος.
Παντοδαῆς Ἐσρῶμος, ἐπεὶ ἰδὲν ἔντε Φυλαῶσιν,
ἔν τε κακαῖσι νόσοις, ἔν τε φόβῳ θανάτου,
ἔδεν Ἀριστοτέλους ὁ Φελος ξυγγραμμάτων ὅπασσαι,
ἔδεν Πλάτωνα μέγαλιν Ἰεσπεσιόν τι λέγειν.
θαυμαστὸν πρὸς ἀληθείας φάος ὄμματι τρέψας,
Γῆρας ἐνηφάνισεν δόγμασιν εὐσεβείης,
οἷς ἐν ἀποδηήσκειν μελέτησεν κάλλιον, ἢ περ
εἰ Φαίδων, ἀνεγνώ τρεῖς σέο, θεῖε Πλάτων.

Ἄλλο

Ἐσρῶμος λαλεῖ.

ἔδεν ἐγὼ ῥέξας δεινὸν πνεῦμα, ἔτ' ἀδικήσας,
ἀλλὰ βίον ζήσας γῆ ἐν Σωκρατικόν.
αἰεὶ τὴν νεότητι μαθήματα καλά διδάσκων,
δόγματις ἔθ' ἐνός ὦν αἴτιος ἀλλοκότου,
ἔυρον ὅμως ἄνυτ' καταγνόντας ἐμῶ ἀσέβειαν,
ὁ φθόνος ἔ μούνοις κεκροπίδησιν ἐνήν.

Simon Steinius Lomacensis.

Εἰς θάνατον

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΕΛΛΟΓΙΜΩΤΑΤΟΥ
ἀνδρός, τῷ Ἐσρῶμῳ Ρουδιγγέρῳ.

Εἰς μέρος ἐστὶν ἄριστος, Ἰησοῦ τῷ περὶ χριστῶ,
τὸ γλυκερὸν λείπειν ἠελίοιο σέλας.
Χ' ἐν πάθος ἐστὶν ἄριστος, Ἰησοῦ τῷ περὶ χριστῶ,
Τετλάμενοι ὀδύνας, ἀλγεάτ' ἰφί φέρειν.

Ἀμφόπ.

Ἀμφότερον χαλεπὸν πέλεται μερόμεσσι βροταῖσιν,
κρείσσον ἅπαζ δὲ θανεῖν ἢ παθεῖν δολιχόν.
ὅττι θοῶς ἀνὴρ τῷ ἀλοιοτήρι σιδήρω
δημαίς, τῆς μοίρης πόντον ἐπισπαῖ ἅπαζο
Δηρὸν ὀδυρόμενος δ' ἀνίησιν τέρειτ' ἀγρύπνοις,
θυμὸν ἀταπνείων αὐτὴ καὶ αὐτὴ φίλον.
Πολλάκι ὦ Ἐσρῶμε, θανες, δύσηνος ἀλήτης
Ἄμφι Φίλης γαμετῆς κεννογενῆς κέρου
Τῆτ' ἔλαχε δῶρον τῆς εὐσεβίης θεσπνεύου,
τῶν μόχθων χαλεπῶν τῆτ' γέραςτε λαβες.
Ταῦτα φίλῃ κόσμος τὰ ἀεθλ' ἐπιθεσθαὶ ἄπιστος
ἐργολαβοῖς πικροῖς, ἀιδράσιν ἠδὲ καλοῖς.
Τύνη λευκορίδων κῦδος μέγα ἔπλεο, τύνη
χρήσιμα γηραιῖς πῖσιπ ἰεοῖσι λέγες.
Ταῖς μύσησι φίλῃ, καὶ ἔνυμφισιν ἀπεχθῆς,
κόσμιος ἀλλοίης ταῖς διδαχῆσιν ἀνὴρ,
σοῦ καὶ ἀπὸ σώματος καλῆ πυρόεν μένος ἦλθεν,
αὐτὴ πειθῶ σευ χείλεσιν ἔσκεν ἔνι.
Τύνη τῆ δαβίδος μελίγματα θεῖα ἀνακτῆς,
ρωμαίοις φθέγγω χείλεσι μελωόμενος.
Τῆ.εκα λευκορίδες πλεξαιτο τῷ ἀυχάνι σείο
κῆρας, ἐρύκασαι αἰμυλίσι λόγοις.
αὐτῆρ' ἐπεὶ κρυπτός βλακικῶν ἐφάνη φθόγος ἀνδρῶν,
οἱ δοκέουσι καλοῖ ἐδέεσσι εἰσι καλοῖ,
δάματα λευκορίδων πρόλιπες, καὶ ἐπήρατον αἴαν,
ἠδὲ φυγὰς χάσιν ἠλυθεσ ἀλοδαπὸν,
μηδέποτε γλυκερόντ' ἀναίσιμον ἔχιος ἔκαμψας,
ἠδὲ θεῶς λευκὰς ὀμμασιν αὐτῆς ἴδες.
ἀλλὰ σοι, ἀντὶ πάτρησ, καὶ λευκορίδων ἐδέεσσι,
ἔρανῃ ἐν κορυφῆς θῶκον ἔδωκε θεός,
εἴθα βίος πελεῖ ἀμβρόσιος, καὶ ἀφθίτος αἰὼν,
εἴθα κακῶν παύσις, τῶν ὀδυρῶν τε πέρασ,
τῆνομα ἠδὲ πόν καὶ ὄψιγον εὐεπίοντες,
ἐκ σῆθεσφι καλοῖς ὄσων ἰεῖσ' ἐρατῆν.

M. Johann. Theopoldus Hilperth.

B

Τυνη-

*Tumulus Efromi Rudingeri, viri pietate &
doctrinae eruditione praestantissimi.*

Conditur hic ingens fama pietatis & artis.
Efromus, lumen, Teutonis ora, tuum.
Quem Pabeperga vetus Franconidos extulit aruis.
Pleridum eduxit Lipsia culta sinu.
Atq; hinc ornatum titulis & honore magistri,
Cycnaea excepit, scepra deditq; Scholæ.
Inde Professoris V Vitebergæ munere functus.
Aonium docuit non sine laude chorum.
Donec in exilium furor illum Harmosticus egit,
Sinceræ custos quod pietatis erat.
Excipit eiectum Morauim cum coniuge tellus,
Atq; docentis ouans pendet ab ore viri.
Hinc Noriberga potens, patriæ vicina recepit,
Quæ nunc defuncti continet ossa solo.
Ast anima in coelis superest, fruiturq; quiete
Perpetua, in patriæ dulce recepta solum.
Illius patriæ, quæ cunctis sanguine parta est,
Christe, tuo, qui te cum pietate colunt.

Gregorius Petrus Bersmannus.

*MEMORIAE S. ANNAE VVESENEC-
ciae, Rudingeræ.*

Quartus & exilij decimus mihi vertitur annus,
Dum fugio quæ non sunt facienda mihi,
Eheu, quàm multos parit hæc mihi cura labores,
Conficiorq; modis quot miser exul ego!
Tutamen, Anna, seni summorum summa dolorum,
Morte tua dolor es, par mihi mortifero.
Per septem mihi lustra toro sociata iugali,
Mecum dimidio temporis exul eras.

Exter-

Externos inter nunc me cum morte relinquis,
Exilij quanto crescit agone dolor?
Christe, tuis precibus quod Petro spontè dedisti,
Da, mea deficiat ne tibi sacra fides.
Accipite hasq; preces miseri lacrymasq; mariti,
Vos manes, lacrymas; tu, bone Christe, preces.

*Esromus Rudingerus maritus
uxori cariss. P.*

*Decessit xxvii. Decemb. Iuliani,
Anno Iesu Christi. M. D. LXXXVII.*

**Zur seligen gedechtnis / Anna von Wese-
nick / Esrom Rudingers Hausfrau.**

In vierzende Jahr / elend vnd flucht /
Das ich nicht thun kan / was man sucht /
Wie manchen Schweiß bringe mir die zeit /
Was jammer / schaden / sorg / arbeit :
Drauff leid vnd vber leid trifft mich /
Meins Weibes Todt / ein laide tödtlich.
In lieb vnd leid acht vnd zwanzig Jahr /
Im elend vierzehen bey mir war /
Die nun in fremden scheidet sich /
Ein neues elend bringe auff mich.
Herr-Christe das du gethan hast /
Sanct Peter dein / in seiner Last /
Bitt auch für mich den Vater dein /
Das nicht verzag der Glaube mein.
Du liebe Seel / mein sehnlich sag /
Hör trewer Gott mein bitt / mein flag.
Esrom. Ruding.

Verschieden den 6. Januar. des neuen / des Jares Christi /
1587. welcher ist der 27. Decemb. des alten, des 1587.
Jars / In der nacht zwischen 11. vnd 12. Vhr.

B 2

Domi.

Domino vivimus: Domino morimur.

Non iter est aliud vitæ, mors ianua vitæ:
Morti vita subit, non moritura pijs.

Vnus obex, sera communis, discrimine paruo
Hinc referans, illinc oblerat vnus obex.

Der Todt der ist des Lebens Thür /
Kein ander weg ist zwischen für /
Nach dem Todt erst das Leben fließt /
Ein Rigel / ein Schloß / sperrt vnd schleußt.

Vita peregrinatio.

Sub cruce multiplici peregrinæ tempora vitæ
Degimus hîc, & per scrupea saxa viæ.

In Domino saxis postquam indormimus iisdem,
In coelum scalis ducimur Isacidis.

Die Jacobs farht.

Nie wandern wir in Creutz vnd stein /
Bis wir in Gott drauff schlaffen ein /
Als dann vns Pilgram durch den Todt /
Die Jacobs Leiter führt zu Gott.

Esrom, F.

AD TVMVLVM ANNAE VVESENEC-
cia, matronæ lectissimæ, Esromi Rudingeri
coniugis fidissimæ, Viator & Ge-
nius colloquuntur.

Quæ tumulum cingunt pullatæ vtrinq; sorores?
Stirpe fatas hominum num rear, anne Deum?
Si nescis, sancti custos est vtraque lecti,
Hæc Pietas, huius sed soror ista Fides.
Quam lugent? cuius dant ambæ ferta sepulcro?
Conditur hac tumuli femina casta specu.

Nomi-

Nomine dicta, retrò quod idem sonat, & sonat antè,
E VVesenecciadùm progenerata domo.
Bis duo legitimo septennia iuncta marito,
Fida tori confors, exilijq; comes.
Bis septem comes exilij indefessa per annos.
Hoc illi pietas relligiosa dedit.
Inclusam Christi carnem quia pane teneri,
Ac mandente, teri dentibus, ore negat.
Discere nomen aues: Esromus; cetera norunt
Indusq; & Garamas. forsàn & Antipodes.
Sed non exilij tanto fors dura dolori
Ah viduo est, quanto parte carere sui:
Natali tellure procul, solaminis orbo
Dimidia ah animæ parte carere suæ.
At misero spes vna super, quòd luce suprema
In patriam reduces sistet vtrosq; DEVS,
Communem cunctis patriam, quos morte redemptos
Asseruit cœlo filius ipse Dei.
Interea, ò nulli matrona secunda priorum,
Vrna tibi violas educet, vrna crocum.

Gregor. Bersmanus.

B 3

EPI.

EPISTOLA ΣΤΡΑΠΙΣΤΙΚΗ ΓΡΕΓΟ-
ΡΙΙ ΒΕΡΣΜΑΝΙ, ΔΕΙ ΒΕΝΕΦΙCΙΟ VIVEN-
tis adhuc & valentis, opposita rumoribus inuidie & malevolentie, quo
eum, partim sensus & rationis usura priuatum, partim repen-
tina & horrenda morte extinctum esse
diffamauerat.

HOC Flacij, frustra nomen mentita Lutheri,
 Implacata cohors velit, hoc optauerit emtum
 Ille meus magno, quod inique possidet, auro:
 Hoc amet, hoc speret rumoris perfidus auctor,
 Credula quem de me multorum sparsit in ora.

Sum, fateor, morbis mortiq; obnoxius, ex quo
 Mortali me stirpe satum, produxit in oras
 Luminis, emissum genitali mater ab aluo.
 Omnibus hanc fixit metam natura, nec vllum
 Exemit leto, precium, roburq; iuuentæ:
 Qui semel intrarunt nascendo foedera vitæ,
 Omnibus hanc natura dedit legem: omnia fatis
 Aut iam functa vides, aut functura: iuimus, omnes
 Ibimus, haud necis incerti, sed funeris horæ.
 Serius aut citius cunctis stat terminus æui.

Quid fatis igitur Bersmanum cedere mirum,
 Quem cessisse tuo pridem sermone ferebas,
 Quisquis es, inuidiæ rumorum futilis auctor?
 Quin mirum magis, hunc longis superesse bilustris
 Exilij curis, fungentem munere duro,
 Ingratoq; scholæ gestantem sceptrâ labore,
 Mularum quàm Musarum dum gratia maior,
 Dumq; fames vatum est fama, olim carior auro.

Hæc sufferre tamen minus huic, quàm tempora, mores,
 Quàm scelerum labes, quàm tot portenta malorum
 Cernere, vexari innocuos, florere nocentes,

Erro-

Errorum cæca volui caligine mundum,
Telluri coelum miscerier, & mare coelo:
Dum citharas asini pulsant, & fingere versus
Aggreditur, peccans in metra subulcus Agyrtes,
Doctior ad calicem erocitanti stertere naso,
Quàm melos Aonio Phæbeum pangere cantus;
Ac referare arcas melior, quàm claudere versus.
Quid referam? non dignus hara, quòd plurimus aræ
Nunc seruit mystes, & foedè sacra profanat,
Hesternum eructans Bacchum, ingluuiemq; culinæ.
Hoc populo gratus, quod atrox, immitis, & effrons,
In Calvinistas crudeli fulminat ore,
Contemptor procerum edicti, legumq; sacrarum.
Scilicet his magni nunc simia multa Lutheri,
Suggesta, & patulas rumpit clamoribus ædes,
Martyras appellans Cacodæmonis, & genus Orci,
Qui Papæ exosi idolum, infandumq; Maozim,
Oppetiére vltro pulcram per vulnera mortem:
Per gladios, structosq; rogos, per saxa, per vndas,
Perq; rotas, & mille cruces, te, Christe, secuti.
His nunc fulminibus quò quisq; ferocior aures
Verberat, hoc fidei maior patronus habetur,
Pectora magnanimo similis, vocemq; Luthero:
Pantolabo quamuis sit scurra nequior, ipsum
Et furtis superet Verrem, scortator, adulter,
Incestus, leno, latro, fallarius, offæ
Mancipium, emunctor nummorum, foenoris auceps,
Nestorij scabies, lepra Eutychiis, vlcus Arii,
Deniq; sit gurges vitiorum, dummodo contra
Caluinum clamore tonet, qui Stentora vincat,
Carus erit vulgo, Nisæ Mopsoq; placebit.
Quem surdis ergò, quales mihi rumor iniquus
Attribuit, sensus simul & rationis egenti,
Auriculis non esse iuuet, cum lumine cæcos

Ne bi

Ne bibat aure trucis conuicia Flaccica lingua,
In Christum, sterilis veri quæ turba profundit,
Inficiatq; oculos manantis tabe veneni,
Has hominum pestes inter, portentaq; morum,
Nil quibus addiderit seclis venientibus ætas,
Degere, cui grauius non sit, quam tormine morbi
Vexari, mortisq; obitu finire dolores?
Quam vitæ vsura differt mora, nulla sed aufert.

Huius nos memores pietas iubet esse, salutis
Vt memores simul æternæ, post fata manentis;
Quam Deus ante suis primordia destinat orbis;
Impauidi reprobis horrendæ funeris horæ,
Indulgente Deo, peragamus quod datur æui.
Hac ego, si nescis, spe fretus, garrule rumor,
Hac ego confusus, nigræ nil vulnera mortis
Horresco, vita casto, qua ianua vitæ
Panditur ad superum sedes, & regna Parentis.
Huc desiderium Christi me raptat, amorq;
Impatiens has ferre moras. vale lerna malorum,
Dudum exosa domus mundi, vale hospita tellus,
Coelicolum mutanda mihi statione beata.
Tu quoq; liuoris rabies, cui nulla mederi
Placando medicina potest, vale: nil mihi tecum
Morsibus erepto inuidiæ, chartæq; procacis,
Tersuræ illuuiem, scombris tunicasue daturæ.

F I N I S.

Nov 1996

8

ULB Halle 3
002 063 808

nicht aufg., da unvollst. u.
nicht zu ermitteln!

28 a / 50 1996 |

VB 17

M

MEMORIA
CLARISSIMI VIRI PIETA-
TE CONSTANTI, DOCTRINAE ERUDI-
TIONE, INTEGRITATISQUE AC HUMANITA-
tatis laude præstantis. M. Esromi Rudingeri Pabeperg.
Professoris quondam in Academia VViteber-
genſi eximij,

VERSUS EPITAPHII CONSECRATI
ab amicis,

ITEMQUE CONIVGIS EIVSDEM SE-
cundæ, Annæ Vveſenecciæ, matronæ hone-
ſtiſs. ac ſidiſſimæ.

QUIBUS ADIECTA EST EPISTOLA
Грегориј Берсманн Gregorij Berſmani, Dei beneficio viuentis
adhuc & valentis, oppoſita rumoribus maleuolorum
de ipſius obitu diſſeminatis.

SERVESTÆ
Excudebat Bonauentura Faber.
ANNO M. D. XCL.

29.

33

